

מִוּרְגָּנֶל אֹורְד צִ'רְלָס וַיְנָגִיִּיט

אשר הורה אוטנו את דרכי המלחמה והלכתייה בצר לנו, עוד בנו מחשבתיים, והזדק את יצר המשעה הנענו.

מ. שרתוק

המפקד הבלטי- ממונה

הבה נכוון רגע קט את מהשבותינו לפינה נידחת ומרוחקת במעבי הגיגונגל בבורמה, אשר שם נטמן אורד וינגייט. קברו הוא החלק בלתי נפרד מן הטרגדיה היהודית. אנו ובריטניה שכנו במוינו גאון צבאי. היהודים איבדו את גודל הציונים אשר בקרבת האנגלים לאחר יאשיה וגיזוד. הוא בא אלינו לעת מצוקה, כשחקשים אשר עמהם נאבקנו רבו והשתרגו علينا עשרה מונחים, וכשהצטלים שאפפו את עובודתנו נתקשרו ולהלכו. הוא זיהה עצמו והות שלימה עם עניינו, ללא הסתייגות מוסרית או מנתקלית כלשהי. ובבחינה אחת היה הבדל יסודי בין לביון שאר יזידים דגולים, אשר מולנו הקירה אותם לפניו בארץ זה להכירים. כולם בישו לסייע לנו מבחיק. הוא נבנש אלינו לנירולפנים, ומצא את מקומו. הוא הנהה את צערינו למערה, הוא הורה את אנשיו ללבך בעקבותיו לפינה הפראריות ביתור בארץ-ישראל בלילה תה החסכים ביוטר. הוא יצר מסורת חדשה להגנתנו השקט-עולם לא צמצמו בדפוסי המחשבה הצבאית הצרופה. הוא נטע בלב אף אנשים תקופה חדשה ואומץ חדש למלחמות השחרור הגדולה, שבה עומדים כולם. הוא עשה דבר זה בכח אמונהו הנלהבת בעמידו של הצעיר היהודי הארץ-ישראל, אש-התמיד, שלמענו לחם ובהכרח נצחונו. הוא עשה דבר זה בכח אש-הקודש, אש-התמיד, שיקדה בו, ע"י עצם כוחו של אותו חיון מופלא שנתחולב בחינו ושמו אורד וינגייט. זכרו יעמוד לעד. הוא יוסיף לכוח מפעיל; מקרר אמונה; קריאה לקרב; אותן ומופת לבוהה של היהדות להעמיד לה יידיים, שיפעלו בתוך האומה הישראלית. דגניתו, דגל התכלת-לבן, הדגל אשר לא אושר, של היהדות הארץ-ישראלית, באשר הן, באיטליה, בלבוב, במצרים, בא"י, בסוריה, בעיראק, הדגל שהתנווכף כנגד עיני מגינויו הגבורים של גיטו ורשא, שח היום בהדרות-ყירק מעל הקבר המרוחק בבורמה שם טמון המפקד — שלא הספיק להתמנota — של הצבא היהודי, תהא רוחו שורה עליינו, בשלביו הבאים של מאבקנו הצדוק.

(מתוך נאום בועידת פוליציון באנגליה, אפריל 1944)